

cení příspěvku podle zákona o stavebním ruchu v částce 562 Kč 75 h čtvrtletně. Re k u r s n í s o u d na rekurs Československého státu jako poddlužníka exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Stavební příspěvek podle § 27, odst. 1, č. 2 a §§ 30 a 31 zákona o stavebním ruchu č. 45/1922 Sb. z. a n., o jaký jde, se poskytuje výhradně na zúročení a úmor řádně zajištěného stavebního nákladu, zapíše se na listu statkové podstaty jako reální právo a tvoří s nemovitostí ve vložce té zapsanou předmět zástavního práva pro hypotekární dluhy vložené na nemovitosti. Tím se řečené reální právo stává jedním celkem s nemovitostí a nemůže tedy býti na takový nárok vedena samostatná exekuce.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Názoru rekursního soudu nelze přisvědčiti. Z ustanovení § 27, odst. 1, č. 2 a § 30 řeč. zákona jde najevo, že se uvedená státní podpora poskytuje vlastníku nemovitosti, a zcela nepochybně to vyplývá z ustanovení § 38, odst. 1 a 2, vládního nařízení č. 191/1921 a vládního nařízení č. 355/1922 Sb. z. a n., v němž je uvedeno, že se příspěvek podle § 32 č. 2 zák. č. 100/1921 Sb. z. a n. vyplácí vlastníku nemovitosti a že, je-li na nemovitosti vloženo zástavní právo za pohledávku ze zá-půjčky státem nezaručené, může býti příspěvek vyplácen do rukou zástavního věřitele, postoupí-li mu vlastník nemovitosti svou pohledávku proti státu. V projednávaném případě se exekuce nevede na reální právo v jeho celku, nýbrž toliko na požitky, které z něho plynou a které přísluší povinnému jako vlastníku nemovitosti. Je proto exekuce přípustná (rozh. č. 11343 Sb. n. s.). K tvrzení uvedenému poddlužníkem v rekursu, že příspěvek platí ministerstvo sociální péče se souhlasem vlastníků domu podle § 38, odst. 2, vládn. nař. č. 191/1921 Sb. z. a n. Městské spořitelně ve S. O., která poskytla na novostavbu domu náležícího povinnému hypotekární zápůjčku 23.000 Kč, nelze přihlížeti při rozhodování o návrhu na povolení řečené exekuce; otázka ta by se mohla řešiti teprve ve sporu, kdyby vymáhající věřitelka žalovala Československý stát poddlužnickou žalobou anebo kdyby Městská spořitelna ve S. O. podala vylučovací žalobu podle § 37 ex. ř.

Čís. 15958.

Byl-li věřitel, který u roku k vyřízení účtu vnuceného správce navrhl, aby bylo vymáhajícímu věřiteli uloženo zaplatiti mu částku za zboží dodané vnucenému správci, k odporu vymáhajícího věřitele, popírajícího důvod i výši pohledávky, poukázán na pořad práva, jest pořad práva pro žalobu tohoto věřitele přípustný.

Dokud nebyl schválen účet vnucené správy, jest k dotčené žalobě pasivně legitimován vnucený správce.

(Rozh. ze dne 23. března 1937, R I 320/37.)

Srv. rozh. č. 8480 Sb. n. s.

Žalující přednesla, že dodávala vnucené správě na objednávku vnuceného správce zboží, za něž jí vznikla za vnucenou správou pohledávka. Tuto pohledávku přihlásila k roku ustanovenému k vyřízení správního účtu a rozvrhu výtěžku. Poněvadž výtěžky vnucené správy nestačily na úhradu těchto pohledávek, učinila zároveň návrh, aby vymáhajícím věřitelům bylo uloženo zaplatiti jí tuto pohledávku do 14 dnů pod exekucí. S tímto svým návrhem byla odkázána na pořad práva. Poněvadž pak žalující má právní zájem na tom, aby tato její pohledávka jak co do důvodu, tak co do výše byla určena jako po právu existující za tím účelem, aby mohla znovu žádati od exekučního soudu, aby vymáhajícím věřitelům bylo uloženo tuto pohledávku zaplatiti, navrhla, aby uznáno bylo právem, že jí přísluší proti vnucené správě ona pohledávka. P r v ý s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Není sporu o tom, že vnucená správa byla zrušena podle § 129 ex. ř. bez uspokojení vymáhajících věřitelů a že vnucený správce Josef K. také již podal konečný účet. Poněvadž vnucená správa byla již pravoplatně zrušena, nemůže býti pasivním subjektem žaloby a nemůže jím býti ani vnucený správce, jehož úřad končí rovněž zrušením vnucené správy, a jestliže ta byla zrušena ještě před podáním konečného účtu, končí jeho úřad okamžikem podání konečného účtu, a to se skutečně stalo (rozh. č. 8480 Sb. n. s.). O d v o l a c í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí. D ů v o d y: Žalovaná vnucená správa byla ovšem již usnesením z 30. října 1935 zrušena a vnucenému správci bylo toto usnesení doručeno 5. listopadu 1935. Tím však není řečeno, že přestala tímto dnem existovati jako subjekt závazků, které vznikly z jejího vedení a které dosud nebyly zlikvidovány. Likvidace těchto závazků stane se teprve schválením účtů vnucené správy, jež se dosud nestalo, a dokud toto schválení účtů vnucené správy nenabylo právní moci a vnucený správce nedosáhl absolutoria, nelze pokládati vnucenou správu před dobou jejího zrušení za zaniklou a jest jí proto až do té doby přiznati právní existenci. To jest také v souhlase s tím, že žalující byla usnesením exekučního soudu ze dne 27. srpna 1936 se svým nárokem, který je předmětem žaloby, odkázána na pořad práva a usnesení to je pravoplatné. Neposoudil tudíž prvý soud věc po právní stránce správně a poněvadž hledě na právní názor, ze kterého vycházel, nezabýval se otázkou existence a výše zažalované pohledávky, není řízení úplné, aby mohla věc býti rozhodnuta (§ 496 č. 3 c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Jde o zboží dodané podle tvrzení žaloby vnucené správě, takže vzniklé dluhy za ně, splatné v době vnucené správy, patří k výdajům vnucené správy podle §§ 341, 343, 334 a 120 č. 4 ex. ř. Neuhradil-li vnucený správce řečené výdaje z výtěžku správy již přímo, jest je zapraviti podle § 125 č. 1 ex. ř. z přebytku vnucené správy na prvním místě a nebylo-li výtěžků dosaženo nebo nestačí-li k úhradě správních

výdajů, jest podle § 40 c. ř. s. a § 78 ex. ř. povinen vymáhající věřitel sám nejprve zapraviti je jako náklady exekuce. Jestliže žalobkyně u roku stanoveného k vyřízení správního účtu navrhla, aby vymáhajícím věřitelům bylo podle § 40 c. ř. s. a § 78 ex. ř. uloženo zaplatiti částku 65.648 Kč 19 h, v níž je obsažena i zažalovaná částka za dodané mléko a pivo vnučené správci za doby správy, a úvěrní ústav jako první vymáhající věřitel popřel, že pohledávka je po právu, následkem čehož byla žalobkyně odkázána na pořad práva, aby bylo zjištěno, zda pohledávka je důvodem i výší po právu, pak pro zažalovaný nárok jest pořad práva přípustný, ježto jde o soukromoprávní nárok proti vnučené správě ve smyslu § 1 j. n. Stěžovatelka, poukazujíc stran tvrzené nepřípustnosti pořadu práva na rozhodnutí č. 9339 Sb. n. s., přehlíží, že v něm bylo uvedeno o exekučním soudě pouze, že tento má rozhodnouti o tom, zda povinný má vymáhajícímu věřiteli nahraditi náklady, které tento napřed sám zapravil, a že o otázce, zda by byl v případě podobném, jako je souzený, pořad práva nepřípustný, nic nevedlo, takže se nemůže na rozhodnutí to s úspěchem odvolávati. V otázce, zda je přípustné žalovati vnučeného správce, odkazuje se na důvody napadeného usnesení, jež jsou v celku v souladu se zásadami vytčenými v rozhodnutí č. 8480 Sb. n. s., k nimž se dodává, že právě rozhodnutím o schválení účtu má se teprve zjistiti, které výlohy správy tu jsou a zda mají být vyplaceny z výtěžků správy, takže vnučená správa v rozsahu, který jest uveden v rozhodnutí č. 8480 Sb. n. s., dosud trvá. Z důvodů uvedených v rozhodnutí č. 8432 Sb. n. s. nemůže stěžovatelka nic vytěžiti pro svůj právní názor, ježto v souzeném sporu jde o to, aby byla vnučená správa uznána povinnou platiti, kdežto o vyřízení správního účtu samého rozhodne podle §§ 116 a 118 ex. ř. exekuční soud.

Čís. 15959.

Objektivně bezprávného činu se ještě nedopouští, kdo jen spolupůsobí při porušení smlouvy sjednané mezi třetími osobami (kdo kuje věc již jinému prodanou).

Kupuje-li kdo věc, o níž ví, že již byla prodána jinému, jedná proti dobrým mravům a odpovídá prvnímu kupiteli za škodu, jednal-li v úmyslu tomuto kupiteli škodu způsobiti.

(Rozh. ze dne 23. března 1937, Rv I 1076/35.)

Prvý žalovaný Antonín E. starší (otec žalobcův) sjednal se žalobci Antonínem E. mladším a Josefem E. (syny žalovaného) dne 20. dubna 1934 před notářem Dr. O. H. trhovou smlouvu, kterou jim prodal pozemek č. kat. 978 ve vložce č. 24 katastrálního území N. V. za 5.000 Kč splatných v týdenních splátkách 20 Kč týdně, při čemž kupní dobírka měla býti zajištěna na prodané nemovitosti; jmenovaný notář ohlásil sjednanou smlouvu bernímu úřadu v H. L. za účelem vyměření poplatků. Za tři dny poté, dne 24. dubna 1934, prodal žalovaný týž po-